

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.255/2015/23. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év március hó 30. napján tartott fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntette miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 10.B.283/2014/37. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét emberölés bűntettének (Btk. 160. § (1) bekezdés) minősíti.

A szabadságvesztés és a közügyektől eltiltást tartamát egyaránt 6-6 (hat-hat) évre súlyosítja.

Az elsőfokú eljárásban felmerült 1.168.624 (egymillió-százhatvannyolcezer-hatszázhuszonnégyszázötven) forint bűnügyi költségből 557.239 (ötszázötvenhétezer-kétszázharminckilenc) forint megfizetésére a vádlottat kötelezi, a fennmaradó 611.385 (hatszázötvenháromezer-háromszáznyolcvanöt) forintot az állam viseli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 78.699 (hetvennyolcezer-hatszázkilencvenkilenc) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

A Székesfehérvári Törvényszék a 2015. április 30. napján kihirdetett 10.B.283/2014/37. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés bűntettében [Btk. 164.§ (1) bekezdés és (8) bekezdés II. fordulat]. Ezért 5 év szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és abból a vádlott a kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, és rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről is.

A kisítélet alapján a 10.B.283/2014/43. számú, 2015. július 20. napján jogerőre emelkedett kijavító végzésével pótolta az írásba foglalt ítéletnek a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezését, valamint az eljárásban közreműködő ülnökök nevét is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosabb minősítés megállapítása és a büntetése súlyosítása érdekében, míg a vádlott és védője a büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1117/2014/5. számú, 2015. augusztus 5. napján kelt átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a védelmi perorvoslatokat alaptalannak minősítette.

Indokai szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat alapvetően betartotta. Az ún. kisítetlet alapul vételével pótolta az írásba foglalt ítélet egyes hiányosságait, így az ülnökök nevét, valamint a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezést, ekként az ügydöntő határozat alakilag megfelelő. Ugyanakkor álláspontja szerint a bűnügyi költség kérdésében a kijavító végzés eljárásjogi szabályossága megkérdőjelezhető, ugyanis a kisítetlet mindössze a bűnügyi költség összegét tartalmazza, azt nem, hogy kit kötelezett annak megfizetésére. Ezért - bár az ítélet egészét érintő fellebbezések folytán az ítélet ezen része is a másodfokú felülbírálat tárgyát képezi - az elsőfokú bíróság saját hatáskörben, kijavító végzéssel nem pótolhatta volna az elmaradt ítéleti rendelkezést.

Az ügy érdemét tekintve az elsőfokú bíróság ítéletének a Be. 351.§ (2) bekezdés a) és b) pontjában írt megalapozatlansági hibáira hivatkozott, mert a tényállás nincs kellően felderítve, illetve hiányos. A tényállás hiányosságát részint a cselekmény helyszínét képező patakmeder részletes leírásának elmaradásában látta. A helyszíni szemle jegyzőkönyve és az ekkor készült fényképfelvételek alapján megállapítható, hogy a partoldal meredeksége 45-50 fokos, magassága 300 cm, amely két részből tevődik össze: 185 cm járdalapokból, további 115 cm füves területből áll. A vízmagasság a meder aljának viszonylagos egyenetlensége és az esős időjárás függvényében változó, az 6-8-10 cm. A patak medrében nagyméretű, éles kövek találhatók.

A tényállás további hiányossága és részbeni felderítetlensége a vádlott azon magatartásával függ össze, amely a sértett felé történő, 3,5-4 kilogrammos nagyságú kő elhajításában nyilvánult meg. Meglátása szerint ugyanis az ítélet e helyen nem tartalmazza azt, hogy a 185 cm testmagasságú vádlott a követ a mellkasáig - azaz kb. 135-140 cm magasságig - emelte, ekként, a patakmeder magasságára figyelemmel, azt 435-440 cm távolságból kellett a patakmeder alján fekvő sértett felé dobnia. Ilyen körülmények között csak a véletlenül múlt, hogy a kő eltalálja-e a sértettet, és ha igen, melyik testrészén.

Felderítetlenséget eredményezett az is álláspontja szerint, hogy noha az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértőket meghallgatta a tárgyaláson, nem tisztázta, hogy egy, a fenti tulajdonságokkal rendelkező kő milyen sérülések okozására lehet alkalmas, érhetett-e olyan testtájékot, amelyen adott esetben akár halálos eredmény bekövetkezéséhez is vezethet. Ez esetben ugyanis az eshetőleges szándékkal elkövetett emberölés büntetnének a kísérlete megállapítható. Ha viszont a halálos eredmény reális felmerülési lehetősége hiányzik, az elsőfokú bíróság minősítése a törvényes.

A megalapozatlansági hibák másodfokú eljárásban felvett bizonyítással és az iratok tartalma alapján történő orvoslása érdekében tárgyalás kitűzését, azon az igazságügyi orvosszakértők ismételt meghallgatását indítványozta.

Az ítélet tábla a főügyészség indítványa nyomán az ügyben a Be. 363.§ (2) bekezdés b) tárgyalást tűzött ki, amelyen meghallgatta szakértő1 és a szakértő2 igazságügyi orvosszakértőket, valamint a vádlottat.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség másodfokú nyilvános tárgyaláson jelen volt képviselője a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen a fellebbezést fenntartotta.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése irányának megtartása mellett, a másodfokú tárgyaláson meghallgatott orvosszakértők nyilatkozataival ellentétes részeiben szükséges az ítéleti tényállás módosítása.

A többmozzanatú eseménysorozatban a sértettnek a patakmederbe történő belökését megelőzően történtek kapcsán az ítéleti tényállást továbbra is helyesnek minősítette, hangsúlyozva, hogy a vádlott által ezidáig kifejtett bántalmazás eredményeképpen a sértett 8 napon belül gyógyuló sérüléseinek haláloki szerepe nem volt.

Akkor, amikor a vádlott meglökte a sértettet - akiről előtte észlelte, hogy bizonytalan járású, erősen ittas személy benyomását kelti - azzal mindenképpen számolnia kellett, hogy a patakpartról leesve, rendkívül súlyos, akár életveszélyes sérüléseket is szenvedhet, ez azonban még mindig nem nyújthat alapot az emberölésre irányuló eshetőleges szándék megállapíthatóságára.

Az ezt követő eseménysorozat ellenben - a vádlott helyszíni kihallgatása, a helyszíni szemle, a vádlott vallomása és a szakértői vélemények egybevetésével - az elsőfokú ítélet tényállásától részben eltérően állapítandó meg.

A másodfokú tárgyaláson meghallgatott szakértők véleménye szerint a sértett vagy a patakmederbe esés következtében, vagy a később a fejét ért újabb sérülés eredményeképpen vesztette el az eszméletét. Abban a pozícióban, amelyben a sértettet holtan megtalálták, már feltehetőleg eszméletvesztéses állapotba került, s bár reflexszerű mozgás esetleg észlelhető volt, de arra képtelen volt, hogy a vádlottat szidalmazza.

Ezzel szemben az ítéleti tényállás rögzíti, hogy „a vádlott a mederbe vezető kiépített betonlépcső második fokáig lement, hogy megnézzé mi történt a sértettel, akinek nyöszörgő hangját hallotta, illetve azt is látta, hogy mozog a válla. Elindult visszafelé a lépcsőn, amikor meghallotta, hogy a sértett továbbra is szidalmazza őt”.

Abban az esetben, ha a sértett az első lelökést követően esett úgy, ahogyan másnap reggel megtalálták, akkor az idézett tényállási rész nincs összhangban a szakvéleménnyel, hiszen a szakértők szerint abban a helyzetben, ahogyan megtalálták, már nem lett volna képes arra, hogy szidalmazza a vádlottat.

Ebből pedig csak az a következtetés vonható le álláspontja szerint, hogy a cselekménynek két mozzanatban kellett történnie. Első alkalommal a sértett beleesett a patakba, amikor is még nem vesztette el az eszméletét, hanem megpróbált kijutni.

Elfogadva a vádlotti vallomást, miszerint ekkor felkapott egy követ és a partról a sértett feje irányába dobta, számolnia kellett azzal, ha a kő a sértett fejét eltalálja, életveszélyes sérüléseket okozhat.

Mivel a sértettnek a szakértői vélemény szerint nem volt olyan sérülése, amelytől minden további erőbehatás nélkül eszméletét veszítve visszaeshetett volna a patakmederbe, de a boncolás során rögzítettek olyan sérülésnyomot, amely arra utal, hogy legalább érintőlegesen eltalálhatta a kő, kizárólag ez a direkt erőbehatás lehetett az oka annak, hogy a sértett a patakmederbe visszakerült. A sértett ezt követően - akár az ütéstől, akár a visszaeséskor fejének beütésétől - eszméletlen

állapotba került, ahol ittas és gyógyszeres állapotára is figyelemmel, az önmentési reflexei nem működtek, lehetősége sem volt, hogy a szituációból kimeneküljön, ezért vízbe fulladt.

A három részegségből álló eseménysorozatban a vádlott szándéka egészen az utolsó cselekményéig testi sértés okozására irányult. Akkor azonban, amikor a mederből kifelé mászó és még védekezésre, önmentésre képes sértett irányába egy 3,5-4 kg-os követ dobott, direkt cselekményt fejtett ki, amelynél már számolnia kell azzal, hogy a sértett adott esetben olyan sérüléseket szenved el, amely életét kioltja, és a bekövetkező eredménnyel szemben a vádlott közömbös maradt.

Az utolsó mozzanat alapján ezért megítélése szerint a vádlott terhére az emberölés büntette megállapítható, amit eshetőleges szándékkal követett el.

Minderre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítélet tábla a tényállást részben egészítse ki, a bizonyítás felvétele alapján az orvosszakértői véleményekre tekintettel módosítsa, és ennek alapján változtassa meg a minősítést. Valamennyi bűnösségi körülményt értékelve a büntetést némileg emelje fel, egyebekben hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét.

A védő perbeszédében a fellebbezését részben eltérő tartalommal, hatályon kívül helyezés céljából is fenntartotta.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a tényállás kulcsfontosságú kérdésekben nincs felderítve, ezért az elsőfokú bíróság ítélete érdemi felülbírálatra alkalmatlan.

E körben utalt arra, hogy a halál bekövetkeztének időpontja tisztázatlan, mert a másodfokú tárgyaláson kihallgatott szakértők a rendőrorvos szakértő által megállapítottához képest azt egy órával korábbi időpontra tették. Ennek következtében meglátása szerint kérdéses, hogy a sértett azonnal meghalt-e, avagy a vádlott távozása után bizonyos idő elteltével.

Kifogásolta, hogy nincs kellően felderítve a halálhoz vezető mechanizmus, hiányoznak továbbá a vádhatóság állítását - a kő sértett felé dobását, a kétszeres vízbeesést - alátámasztó lényeges bizonyítékok is, hiszen a nyomozó hatóság a helyszínelés során nem találta meg azt a követ, amelyet a vádlott állítólag eldobott, ezen kívül nem eldöntött kérdés, hogy a sértett magatehetetlen, más által felismerhetően kiszolgáltatott személy volt-e, avagy olyan, aki mutogatta magát és kitartoan szexuális cselekményekre hívta fel a vádlottat.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

Másodsorban az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mellett eltérő jogi minősítés megállapítását, és ezzel együtt a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

Hivatkozott arra, hogy a vádlottnak még eshetőleges szándéka sem volt a sértett életének kioltására, kizárólag könnyű testi sértést követett el.

A joghátrány tekintetében a sértett jelentős közrehatását nem értékelte kellő súllyal az elsőfokú bíróság, hiszen saját magát hozta ittas és bódult állapotba, és a szexuális zaklatást is ő fejtette ki.

Ezen túlmenően a bűnügyi költség vádlottat terhelő összegét is vitatta arra hivatkozással, hogy előfordult az elsőfokú eljárás során, amikor a tárgyalást a védő meg nem jelenése miatt kellett napolni. Indítványozta, hogy a bűnügyi költség jelentős részének viselése alól a másodfokú bíróság a vádlottat mentesítse.

A vádlott felszólalásában elmondta, hogy a követ nem szándékosan, hanem idegességében dobta el, nem kívánta a sértett halálát, és nem is találta el a sértettet.

Az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta.

A kétirányú fellebbezések közül az ügyészi fellebbezés alapos.

A bejelentett fellebbezések folytán az ítélőtábla a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta.

A tanú1 okirattal igazolt megjelenési akadályára figyelemmel jogszerűen engedélyezze írásbeli vallomás megtételét a tanú részére. E körben gondosan járt el akkor is, amikor az ügyész, a vádlott és a védő számára biztosította, hogy a tanúhoz intézendő esetleges kérdéseiket előzetesen feltehessék. A tanú az írásbeli vallomását szabályosan, a Be. 85.§ (5) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően tette meg, és azt az elsőfokú bíróság a Be. 296.§ (1) bekezdés e) pontjának figyelembe vételével felolvasás útján tette a bizonyítékok részévé.

Az eljárási rendelkezések megtartásával került sor a vádlott helyszíni kihallgatása keretében készült videofelvétel tárgyalási megtekintésére.

Az ügyészség vádiratban foglalt indítványára a Be. 296.§ (2) bekezdés a) pontja szabályainak megtartásával olvasta fel a tárgyaláson tanú2, a tanú3, a tanú4 és a tanú5 tanúk vallomásait.

A perbeszédet követően észlelte az elsőfokú bíróság azt, hogy a vádlott írásbeli nyilatkozatait nem tette a tárgyalás anyagává, ezért a bizonyítás ismételt megnyitására és az okiratok felolvasására törvényesen került sor.

A sértett sérüléseit, és halálának okát a nyomozó hatóság által kirendelt a szakértő2 és a szakértő1 igazságügyi orvosszakértők állapították meg. Az elsőfokú bíróság a Be. 101.§ (2) bekezdésében írt szabály megtartásával hallgatta meg a tárgyaláson egyidejűleg a szakvéleményt készítő szakértői páros mindkét tagját.

Ugyanakkor az elsőfokú bíróság megsértette az eljárási törvény rendelkezéseit a helyszínen rendőrorvosként a halál időpontját megállapító a szakértő3 szakértőként történő kihallgatásakor, továbbá, amikor nevezettet olyan kérdések tekintetében is kihallgatta, amelyek a halál lehetséges okára és körülményeire nézve hangzottak el, és e körben tett megállapításait bizonyítékként értékelte az ítélet 8. oldal 1. és 2. bekezdéseiben.

A rendőrorvos az ügyben nem szakértőként, hanem csak szaktanácsadóként vett részt, az általa a helyszínen megállapítottak nem tekinthetők szakértői véleménynek, még a halál lehetséges időpontja tekintetében sem. Miután a Be. 101.§ (2) bekezdése szerint a halál oka és körülményei tekintetében két szakértőt kell alkalmazni, a szakértő3 egymaga nem alkothatott véleményt a fulladás körülményei, a sértett esetleges mozgásának közreható okai vonatkozásában. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a halál időpontja egyébként is részint az igazságügyi orvosszakértői vélemény, részint az eljárás további bizonyítékai alapján a bírói mérlegelés körébe eső kérdés.

Minderre figyelemmel megállapítható, hogy a szakértő3 által a halál lehetséges időpontjára adott véleménye csupán a Be. 182.§ (1) bekezdése szerinti szaktanácsadói vélemény, és az ilyen formájában vehető figyelembe az orvosszakértői véleménnyel, illetve a további bizonyítékokkal

egybevetés során. A szaktanácsadó egyéb megállapításait az ítélet tábla kirekesztette az ítélet indokolásából.

Végül utal az ítélet tábla arra, hogy a büntügyi költségre vonatkozó ítéleti rendelkezés kijavító végzéssel történő korrekciója valóban nem felelt meg a Be. 261.§-ában írt feltételeknek. Helytállóan hivatkozott ugyanis a főügyészség arra, hogy a határozat kihirdetésekor készített ún. „kisítet” mindössze a büntügyi költség összegét tartalmazza, a megfizetésére kötelezést már nem, ennél fogva az elsőfokú bíróság olyan módosítást hajtott végre indokolással is ellátott ítéletében, amely kijavítás útján nem lett volna lehetséges. Miután azonban a kijavító végzés fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett, annak tartalma az ítélet részévé vált. Ekként pedig a másodfokú eljárás során már csak az a jogkör maradt fenn az ítélet táblának, hogy e járulékos rendelkezés jogszerűségét bírálja felül. Ezzel összefüggő érdemi álláspontját a másodfokú bíróság az indokolás megfelelő részében fejti ki részletesebben.

Megállapítható továbbá, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

A törvényszék a tényállást túlnyomórészt helyesen és az iratok tartalmának megfelelően állapította meg, az azonban a Be. 351.§ (1) bekezdés a) és b) pontjaiban írt megalapozatlansági hibákban szenved, mert a tényállás nincs kellően felderítve és kisebb részében hiányos is.

Az ítélet tábla a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával részben az iratok tartalma, részben a másodfokú tárgyaláson felvett bizonyítás alapján az alábbiakkal helyesbíti, egészíti ki:

Az indokolás első bekezdését kiegészíti azzal, hogy az ügyész a bizonyítási eljárás eredményeképpen a vádirati tényállást annyiban módosította, hogy a vádlott egy kb. 3,5-4 kg-os követ vett magához és azt dobta a sértett irányába. Egyebekben a vádirati tényállást és jogi minősítést változatlanul fenntartotta.

A vádlott személyi körülményeit kiegészíti azzal, hogy a vádlott az általános iskola nyolc osztályát végezte el (15. sz. tjkv. 2. old).

Az ítélet 2. oldal utolsó bekezdésében a sértett neve mellett feltünteteti 52 éves életkorát is.

A 3. oldal 4. bekezdés első mondatát kiegészíti azzal, hogy a híd lakott területen kívül esik, alatta a patakmeder a hídon áthaladó gépjárművek előtt is rejtve marad.

Az ítélet 3. oldal 5. bekezdésének 2. mondatát azzal egészíti ki, hogy a vádlott a sértettet a mellkasán két nyitott tenyerével lökte meg.

Az ítélet 3. oldal 5. bekezdését követően a következőket illeszti:

A patakmeder alja beton járólappal van kikövezve, benne különböző nagyságú kövek helyezkedtek el. A patakmeder partoldala 45-50 fokos dőlésszögű, összesen 300 cm magasságú, melyből 185 cm magasságig ugyancsak beton járólappal kikövezett, fölötte további 115 cm pedig fűvel borított talaj.

A vízmélység - időjárási viszonyoktól függően - 6-10 cm között mozog.

Az ítélet 3. oldal 6. bekezdése harmadik mondata helyébe a következőket illeszti:

„Emiatti indulatában a közelben a fűből felvett egy kb. 3,5-4 kg-os követ, és azt mellmagasságig felemelve a patakmederből felé mászó sértett feje irányába dobta. A kő a sértett fejét a tarkótájékon érintőlegesen eltalálta, amelytől a patakmederbe visszahanyatlott akként, hogy a jobb oldalára esve az arca a patak vizébe ért, majd elvesztette az eszméletét.

A soron következő 7. bekezdését kiegészíti azzal, hogy a sértett pár percen belül, 23:30 óra körüli időben életét vesztette, holttestét 2014. február 20-án a reggeli órákban változatlan testhelyzetben találta meg egy arra elhaladó járókelő.

Az ítélet 3. oldal 8. bekezdés elé a következőket illeszti:

A sértett az alábbi sérüléseket szenvedte el:

1. A tarkótájékon hátul, a középvonaltól balra, 2 cm-re, derékszögben elhelyezkedő, egyenetlen szélű, függőlegesen 2 cm szárhosszúságú, vízszintesen 1,5 cm szárhosszúságú repesztett hámfolytonosság megszakadást, mely a talpsíktól számított 163 és 165 cm között helyezkedett el, amely a koponyacsonton a repesztett sebzések vetületében ujjnyi szélességű besüppedéssel járt;
2. A talpsíktól mért 165 cm magasságban, az előző elváltozástól balra, a középvonaltól mintegy 3 cm-re kezdődően, csaknem vízszintes elhelyezkedésű, összességében 2,5 cm hosszúságú, egyenetlen szélű, zezugos folytonosság-megszakadást;
3. A bal fül mögött, a tarkódudornál 1 cm átmérőjű, kékes-szederjes elszíneződést;
4. A bal lapocka csúcsánál, talpsíktól számított 132-143 cm között, függőleges futású, szalonnabőrszerűen beszáradt, 1 cm szélességű hámfosztást;
5. Ugyanebben a magasságban, ugyanígy a lapocka csúcs-él találkozásánál, 2 cm hosszúságú, 1 cm szélességű barnás-szederjes szalonnabőrszerűen beszáradt felszínes hámfosztást;
6. A csípő bal oldalán, a csípőtarajjal megegyező lefutásban, a középső hónaljvonalban, talpsíktól számított 95-100 cm között, összességében 3 x 5 cm nagyságú területen, fentről-lefelé, hátulról-előrefelé haladó, egymással párhuzamos elrendeződést mutató, egyenként 3-7 mm szélességű, 2-6 cm hosszúságú, barnás-szederjes, helyenként szalonnabőrszerűen beszáradt mély hámfosztást;
7. A mellkas bal oldalán, a háton a középvonaltól 13 cm-re, az 1. sz. külsérelmi nyom vonalában, jobból-fentről, balra-lefelé irányuló, csaknem vízszintes elhelyezkedésű, 1,5 cm-es felszínes, egyenetlen szélű folytonosság megszakadást;
8. A homlok jobb oldalán, a középvonaltól 3 cm-re kezdődően, a talpsíktól számított 171-172 cm között, 2 rendbeli, egyenként 6-7 mm hosszúságú, csillag alakú, egyenetlen szélű, felszínes hámfolytonosság megszakadásokat;
9. A homlok jobb oldalán, a középvonaltól 2 cm-re kezdődően, a talpsíktól számított 165-170 cm között, összességében 5 rendbeli, egyenként 6-7 mm szélességű egyenetlen, vonalas jellegű hámfolytonosság megszakadásokat;

10. Az orrgyök felett, a középvonaltól jobbra, a talpsíktól számított 164-166 cm között, 2 cm szélességű kékes-szederjes bevérzést, melyen felszínes hámfosztás látható;

11. A homlok bal oldalán, a középvonaltól balra 1 cm-re kezdődően, a talpsíktól számított 166-172 cm-ig, 4 cm széles, kékes-szederjes bőrelszíneződést;

12. A bal alsó-felső szemhéjon, az arcgumóra terjedően, a talpsíktól számított 160-166 cm-ig, összességében 7 cm szélességű, csaknem egybefüggő kékes-szederjes bevérzést, a szemhéjak duzzanatát, az arcgumó haránt irányú, 1,5 cm hosszúságú, lebenyes hámfoltonosság megszakadását;

13. Az orrház duzzanatát, kékes-szederjesen elszíneződését;

14. A jobb alsó és felső szemhéj duzzanatát, kékes-szederjesen elszíneződését;

15. A bal kézfejen, a II-es, III-as ujj vonalában, a kézközépcsontok fölött 2 x 3 cm nagyságú, kékes-szederjes, elmosódott szélű bevérzést. A II-es ujj alapperc ízesülésének vetületében 1,5 cm hosszúságú, 3-4 mm szélességű vonalas jellegű felszínes hámfosztást;

16. A bal csukló hajlító oldalán, az I-es, II-es ujj vonalában, 1 x 2 cm-es kékes-szederjes elszíneződést;

17. A jobb kézfejen, a csukló felett 1 x 3 cm-es, halvány, kékes-szederjes bőrelszíneződést;

18. A jobb kézfej feszítő oldalán, a II-es ujj alapízesülésének vetületében 1 x 1 cm-es barnás-szederjes felszínes hámfosztást;

19. A bal térd alatt, talpsíktól számított 38-48 cm között, 7 cm átmérőjű kékes-szederjes elmosódott szélű elszíneződést.

A 8. bekezdés első és második mondata helyett azt rögzíti, hogy a sértett testének bal oldalán és bal végtagján, a kézfejen és a csuklón keletkezett sérülések a patakmederbe eséstől, míg a jobb halánték, az orr, a szemek sérülései a vádlott kis-közepes erővel történő bántalmazó magatartásának eredményeképpen, a tarkótájékon keletkezett 1. és 2. pont alatti sérülések pedig a vádlott által a sértett fejét érintőlegesen eltaláló kőtől keletkeztek.

Valamennyi sérülés egyenként és összességében is 8 napon belül gyógyulónak minősül. Amennyiben azonban a kő a sértett fejét nagy erőbehatással, pontosan eltalálja, az nagy valószínűséggel koponyacsont-törést, és ezzel együtt életveszélyes sérülést is okozhatott volna.

A fejet ért, a tarkótájékon keletkezett sérülés eredményezte a sértett pillanatnyi eszméletvesztését, amelyben közrehatott a sértett által fogyasztott gyógyszer és alkohol is.

Az így kiegészített, pontosított tényállás már mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hibáktól és hiányosságoktól, így az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét alapvetően teljesítette. Számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, melyek közül helyesen tulajdonított nagyobb jelentőséget a vádlott vallomásának és a szakértői véleményeknek.

A cselekménynek ugyanis szemtanúja nem volt, az ügyben tanúként kihallgatott személyek - A tanú6, a tanú7, a tanú8, a tanú9, a tanú10, a tanú11, a tanú1 és a tanú5 - legfeljebb a közvetlen előzményekre, azaz a vádlott és a sértett szórakozóhelyről történő távozására, annak időpontjára, a kettejük haladása során észleltekre (a sértett felismerhetően ittas állapotából eredő imbolygó, bizonytalan járására) tudtak információval szolgálni. A tanú2 a sértett holttestének feltalálásával, míg a további tanúk - a tanú3 és a tanú4 - a sértett életmódjáról, otthonról eltávozásának időpontjáról, gyógyszer- és alkoholhasználati szokásairól adtak számot.

Ehhez képest a helyszínen történtek csak a vádlott vallomása és az igazságügyi orvosszakértői vélemény egybevetése, a köztük feszülő esetleges ellentmondások kiküszöbölése útján voltak tisztázhatók, ám az elsőfokú bíróság e kötelezettségének nem tett teljeskörűen eleget.

Kétségtelen, hogy a vádlott a nyomozás kezdeti szakában még csak annyit ismert el, hogy a sértettet a patakba lökte, sem egyéb bántalmazásáról, sem tárggyal megdobásáról nem ejtett szót.

Vallomása - mint ahogyan arra az elsőfokú bíróság is utalt - a nyomozati szakaszban fokozatosan bontakozott ki, és a 2014. február 21. napján fogatosított kihallgatása során már beismerte azt is, hogy a sértettet megdobta egy kővel, amely a fejét találta el. Nyilatkozata szerint ez volt az oka annak, hogy a sértett a vízbe visszaesett, a hasára fordult, egész teste, így arca is a vízbe merült, és ilyen állapotban hagyta sorsára.

E vallomásán a tárgyaláson írásban tett nyilatkozatáig, azaz 2015. február 12. napjáig érdemben nem változtatott. A 2014. április 2-i kihallgatása során néhány kisebb részlettel egészítette azt ki, majd 2014. július 26-án - mikorra az igazságügyi orvosszakértői vélemény elkészült, és azt a vádlott elé tárták - a sértett sérüléseinek magyarázataként előállt azzal is, hogy őt a patakba lökését megelőzően bántalmazta. Ugyanekkor azt is kijelentette, miszerint célzottan a nyöszörgő sértett feje irányába hajította el a követ, amely a feje hátsó részén el is találta. Megjegyezte: „Feljött nekem, hogy ettől (értsd: a dobástól) meg is halhat. (...) Amikor eljöttem, úgy gondoltam, talán még életben lehet” (nyomozati iratok 572. old.)

Ehhez képest az elsőfokú bíróság tényállása megállapításakor a vádlott tárgyalási vallomását vette alapul, amelyben a vádlott - immár valamennyi bizonyíték ismeretében - arra hivatkozással tagadta, hogy a kővel eltalálta a sértettet, mely szerint az őt kihallgató rendőrök megfenyegették, szidalmazták. Mérlegelésének indokaként a törvényszék rögzítette: a vádlott annak nem tulajdonított jelentőséget, hogy a sértett egyszer vagy kétszer esett-e vissza az árokba, csak arról az észleletéről számolt be, amelyet lényegesnek tartott - azaz, hogy a sértett az árokban hanyatt fekvve mozgott, és hogy nem kívánta a halálát -, ezért a történetekre vonatkozó előadása elfogadható.

Bár több kérdést is felvet a vádlott korábbi beismerő vallomásának visszavonására szolgáltatott magyarázat, annak mikénti értékelése nem elsősorban ezért, hanem a megállapított tényállásban rejlő - az orvosszakértői véleményből nyerhető adatok következtében előálló - ellentmondások miatt aggályos.

Már az elsőfokú bíróság előtt, az igazságügyi orvosszakértők tárgyalási meghallgatása során felmerült, és az elsőfokú bíróság ítéletében (7-8. oldal) is foglalkozott azzal, hogy a sértett eszméletvesztése csak két okból következhetett be: vagy akkor, amikor őt a vádlott meglökte, és ennek következtében a patakmederbe esett, vagy pedig akkor, amikor a fejét a vádlott által nekidobott kő (érintőlegesen) eltalálta. Mérlegelés útján a tényállásában viszont azt állapította meg, hogy azt követően, mikor a sértett a patakba esett, még tovább szidalmazta a vádlottat. Ebből viszont az is következhet, hogy a sértett első patakba esésekor még nem veszítette el az eszméletét. Közismert ugyanis, hogy egy eszméletlen ember, mégha bizonyos - állapotából adódóan leginkább

akaratlan - testmozgásokat végez is, irányított verbális kommunikációra, mely mindenképpen értelmes és tudatos interperszonális kapcsolat meglétét feltételezi, képtelen. Ha pedig ez így van, és a felé hajított kő sem találta el a sértettet, akkor kérdés, hogy miért nem tudott önerőből a patakmederből kimászni, mi volt a közvetlen oka, hogy a vádlott távozását követően vízbe fulladt.

Mindezen, az ügy eldöntése szempontjából rendkívül lényeges körülményekre az elsőfokú bíróság ítélete nem nyújtott megnyugtató választ, ezért a másodfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértői véleményt készítő a szakértő1 és a szakértő2 szakértőket a másodfokú tárgyaláson ismét meghallgatta akként, hogy eléjük tárta a helyszíni fényképfelvételeket, különös figyelemmel a patakmeder jellegzetességeire, a holttest elhelyezkedése és feltaláláskori testhelyzetére, továbbá a vádlott helyszíni kihallgatásáról készült videofelvételt is.

Mindezek alapján a szakértők - korábbi véleményüket fenntartva - az alábbiakat fejtették ki:

A sértett sérülései egy időben, röviddel egymás után keletkeztek (a szakvéleményben 3. pont alatti kivételével, mert az - az eljárás egyéb adatai alapján - kétség kívül a sértett korábbi sérülése volt).

Hangsúlyozták, hogy egy esetleges eszméletvesztés kizárólag a fejet ért trauma eredményeképpen állhatott elő, amely vagy a patakmederbe eséstől (ütődéstől), vagy a fejet ért ütéstől következhetett be. Csak keményburok alatti vérzés esetén húzódhat el időben az eszméletvesztés időpontja, ámde a sértettnél nem volt ilyen jellegű sérülés, következésképpen az eszméletvesztés a traumát követően nyomban - és semmiképpen sem később - alakult ki.

A sértett feltaláláskori testhelyzete alapján kijelentették, hogy amikor a sértett ebbe a testhelyzetbe került, már eszméletlen állapotban lehetett, ugyanis fulladásveszélyben automatikusan kialakuló önmentéses reflexre utaló jel nem fedezhető fel. Ezt követően számottevő testhelyzet változtatásra már nem volt módja, és legfeljebb nyöszöröghetett, szidalmazni azonban bizonyosan képtelen volt.

A fentieket összegezve kategorikusan kijelentették: amennyiben az fedi a valóságot, hogy kétszer esett a sértett a mederbe, akkor az eszméletvesztés csak a második visszaesésekor következett be, mely az adott vízmélységre (8-10 cm) figyelemmel a légzőnyílások tartós víz alá kerülésével, az önmentéses reflexek elmaradása miatt eredményezte a fulladásos halál bekövetkeztét.

A vádlott az elsőfokú eljárásban az utolsó tárgyaláson tett vallomását fenntartotta, és meg is erősítette. E szerint pedig (37. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldal 10. bekezdés), amikor a sértettet a helyszínen hagyta, látta őt a patakban, mivel szürke felső volt rajta, úgy feküdt, ahogyan a fényképen is látható (értve ez alatt a feltalálási testhelyzetét).

A kérdéses felvételeken a sértett a patakmederben a jobb oldalán fekszik, jobb karja a teste alatt, bal karja a teste mellett, feje egy nagyobb, a patak vizéből jórészt kilátszó kő közvetlen közelében helyezkedett el.

Mindezen túlmenően a sértett mások - s így a vádlott - által is felismerhetően erősen ittas személy benyomását keltette, lelassult reflexiókkal és mozgással.

A cselekmény helyszíne lakott területtől távol esik, és egyébként is olyan, ahol még a véletlenül arra haladó gépjárművek utasai elől is rejtve marad, az elkövetés időpontjában - az éjszakai órákban - pedig különösen.

Mindezzel a vádlottnak maradéktalanul tisztában kellett lennie.

A fentieket egybevetve a szakértői véleménnyel, minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy:

- miután a vádlott a sértettet a patakmederbe lökte, a sértett testhelyzetet változtatott, a mederben a patakpart azon oldala felé fordult, ahol a vádlott is állt;
- ekkor még eszméleténél volt, a vádlottat tovább szidalmazta;
- ezt követően a vádlott a felé hajított kb. 3,5-4 kilogrammos kővel érintőlegesen, a tarkóján eltalálta, amelynek következtében a patakmederbe, arccal a víz felé visszahanyatlott, eszméletét elveszítette,
- a vádlott ezt észelve az ittas állapotban lévő, lelassult reflexű és mozgású sértettet a sorsára hagyta,
- aki ezt követően már testhelyzetet változtatni nem tudott, önmentésre - öntudatlan állapota miatt - képtelen volt, mások (feltétlenül gyors és életmentő) segítségére esélye sem volt, ezért vízbe fulladt.

Ez a megállapítás egyéb iránt a vádlott nyomozás során tett, a fentiek szerint részletezett, és huzamosabb időn keresztül fenntartott vallomásával is összhangban áll. Így nem bomlik meg az elsőfokú bíróság mérlegelési logikája sem, amennyiben a vádlott vallomásai közül csak azt fogadta el, amely más bizonyítékkal is megerősítést nyert.

A sértett halálának időpontját tekintve, amint a másodfokú bíróság rámutatott, a szakértő3 szaktanácsadó véleménye bizonyítékként nem volt értékelhető, az legfeljebb az igazságügyi szakértők véleményalkotásához szolgálhatott támpontul.

A szakértők álláspontja szerint a halál beálltának időpontjának megállapíthatósága - melynél mérvadó a rendőrorvosi vélemény is - függ a hullajelenségektől, az évszaktól, a levegő hőmérsékletétől, az időjárási viszonyoktól, a holttest környezetének sajátosságaitól, az elhunyt ruházatától.

A szakértők az általuk a másodfokú tárgyaláson megismert, a fentiekre érdemi információval szolgáló adatok alapján - szemben a szakértő3 véleményével - nem tették kizártnak, hogy a halál 2014. február 19-én 23 óra és 2014. február 20-án 0 óra között is bekövetkezhetett.

Az orvosszakértők nyilatkozata értelmében a fulladásos állapot az agy 2-3 perces oxigénhiánya esetén már visszafordíthatatlan agyi elváltozásokhoz vezet, a halál ezért pár percen belül bekövetkezik.

A fentieket összevetve azzal, hogy a vádlott a sértett társaságában kb. 22:50 óra körüli időben érkezett a helyszínre, továbbá, hogy az ismételt patakba esést bántalmazás, vita, első lelökése előzte meg, és hogy a sértett a második vízbe esését követően pár perccel már bizonyosan életét vesztette, a másodfokú bíróság a halál időpontját 2014. február 19-én 23:30 körüli időre tette.

Az ítéletábra ezt meghaladóan pontosította az elsőfokú bíróság által is értékelt okirati bizonyítékok (helyszíni szemle adatai és fényképei) figyelembe vételével a tényállást a sértett életkorát, a patakmeder és a helyszín tulajdonságait, valamint a szakértői vélemény alapján pontosan rögzítette a sértett sérüléseit, továbbá keletkezési mechanizmusukat.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint annak, hogy az elkövetés eszközeként használt követ a nyomozás során beazonosítani nem lehetett, különösebb jelentősége nincs. A vádlott olyan tárgyban ismerte fel azt a követ, amelyet a sértett felé hajított, amely tömegénél (22 kg) fogva is

megkérdőjelezi használatának valószínűségét. Ezen kívül a szakértők beazonosítottak ugyan olyan követ a lefoglaltak közül, amely jellemzői alapján alkalmas lehetett a sértett fejsérülésének okozására, az viszont könnyebb volt, mint amilyen a vádlott - e tekintetben következetes, mással nem cáfol - vallomásában szerepelt.

Mivel a fentiek alapján az nem lehet kétséges, hogy a sértett öntudatlan állapotba kerülésére milyen módon került sor, azt ítéleti bizonyossággal lehetett megállapítani, hogy fejsérülését egy, a vádlott által körülírt tulajdonságokkal rendelkező kő okozta. Ez pedig úgy a tényálláshoz, mint a vádlott büntetőjogi felelősségének tisztázáshoz is elégséges adat.

Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban cselekményének jogi minősítésével az ítélet tábla nem értett egyet, már az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás alapján sem.

Tény, hogy abban az esetben, ha a vádlott a kővel a sértett fejét pontosabban eltalálja, olyan sérülést okozhatott volna, amely életveszélyes, és kellő, időszerű orvosi beavatkozás hiányában akár halálos eredménnyel is járhatott volna, ez a magatartás tehát alkalmas lehetne az emberölés kísérletének megállapítására. Azonban a sértett meghalt, miközben a vádlott által okozott sérülései egyenként és összességükben is csak 8 napon belül gyógyultak, a sértett halála tehát nem emiatt, hanem fulladás következtében állott be, és a jogi minősítés során is ebből kell kiindulni.

Ebből a megközelítésből annak a vádlotti nyilatkozatnak, amely a sértett kioltására irányuló szándékát tagadta, legfeljebb abból a szempontból volt jelentősége, hogy az egyenes ölési szándékot az ügyben valóban nem támasztotta alá semmi, a vádlott bántalmazó magatartása, és annak büntetőjogi gyógytartamban mérhető eredménye, valamint az elkövetés körülményei alapján nem merül fel, hogy a sértett halálát a cselekménye kifejtése során előre látta és kívánta is egyben.

Ezzel azonban még korántsem teljes a vádlotti tudattartalom értékelése, annak számos egyéb ismérve alapján - az élet és testi épség védelméről szóló 3/2013. Büntető Jogegységi határozat előírásainak megfelelően - azt kell értékelés alá vonni, hogy a vádlott indította-e el azt az okfolyamatot, amely a sértett halálához vezetett, és ezt az eredményt a vádlottnak előre kellett-e látnia, szándéka legalább eshetőlegesen kiterjedt-e rá, avagy az elsőfokú bíróság okfejtése még a módosult tényállás mellett is helyes, azaz az eredmény tekintetében csupán gondatlanság terheli.

Az nem lehet vitás, hogy a vádlottat a bántalmazás tekintetében egyenes szándék vezérelte, amelynek motívuma a sértett szexuális felhívása miatti indulata volt. Akkor, amikor a sértettet a patakmederbe lökte, tudatában annak is fel kellett merülnie, hogy a sértett a ténylegesnél súlyosabb, akár 8 napon túl gyógyuló sérüléseket is elszenvedhet.

Miután azt tapasztalta, hogy ezzel nem sikerült a sértettet ártalmatlanná tennie, hiszen továbbra is szitkozódott, szexuális felhívását megismételte, a bántalmazást tovább folytatva célzottan egy olyan tárggyal dobta meg, amellyel általa is nyilvánvalóan felismerhetően, életfontosságú testrészt - jelen esetben a fejet - eltalálva már komolyabb sérülést is okozhat. Eredeti szándékának megfelelően pedig csak akkor hagyott fel a további cselekvésséggel, mikor látta, hogy a sértettet a kő el is érte, a fejét érintőlegesen eltalálta, amelytől a mederbe visszahanyatlott, arca a vízbe merült. Ekkor a sértett már csak nyöszörgött, mozogni nem tudott, öntudatlan állapotba került, majd mindezt észlelve döntött úgy a vádlott, hogy őt a sorsára hagyja.

A vádlott a 2014. június 26-án tett vallomásában hangot is adott annak, miszerint felismerte, hogy a sértett a dobástól akár meg is halhat, úgy távozott, hogy már maga sem volt biztos abban, hogy a sértett még életben van-e („talán még életben lehet”).

E vallomás azzal a közismert élettani jelenséggel áll összhangban, hogy amennyiben az ember légzőnyílásai víz alá kerülnek, vizet lélegezhet be, s ha emiatt az élethez nélkülözhetetlen oxigénhez nem jut, hamarosan megfullad.

Szemben az elsőfokú bíróság okfejtésével, a vádlottnak látnia kellett, hogy a sértett - aki egyébként is erősen ittas állapotban volt - önerőből már nem képes magát menteni, és tudta, hogy más személy segítségére sem számíthat.

A vádlottnak következőképpen semmilyen komoly alapja nem volt arra, hogy a sértett életben maradásában bizakodjék, ugyanis erre reális esélye a sértettnek az adott körülmények között - télen, az éjszakai órákban, lakott területen kívül és egyébként sem jól látható helyszínen - igen csekély volt, az legfeljebb a véletlenül múlhatott volna (például, hogy távozását követően a sértett hirtelen visszanyeri eszméletét, önmentési reflexei beindulnak, és kimászik a patakából).

Jóllehet a sértett halálát a vádlott maga is megakadályozhatta volna, ha a sértettet a patakából kimentí, s ekként légzőnyílásait szabaddá teszi, de minthogy önmagát feljelenteni senki sem köteles, a segítségre szoruló terhére szándékos bűncselekményt megvalósító személy a segítségnyújtás elmulasztásáért nem vonható felelősségre.

Tudatos gondatlanság pedig csak akkor állapítható meg, ha az elkövető felismeri ugyan az eredmény bekövetkezésének a lehetőségét, de könnyelműen bízik annak elmaradásában. Amikor azonban az elkövető nem valamely egyébként reális tényben vagy körülményben bizakodik az eredmény elhárítása tekintetében, hanem csupán a véletlenre bízta a dolgok alakulását: tudatos gondatlanságról nem lehet szó. A véletlenben való bizakodás ugyanis tulajdonképpen nem más, mint belenyugvás az esetleges beálló következményekbe, illetve közöny ezen következmények bekövetkezetősége iránt. Ez az érzelmi elem pedig az eredményekhez fűződő pszichikus kapcsolatot illetően az eventuais szándékra vont következtetést alapozza meg. (BH1987. 112.)

Ehhez képest tehát az elkövetés körülményeiből az a következtetés vonható le, hogy a vádlott tisztában volt magatartása lehetséges következményeivel, számolnia kellett a halál bekövetkezésének lehetőségével, e következménybe belenyugodott, a sértett sorsát illetően teljes közönyt tanúsított, következőképpen őt az eredmény tekintetében eshetőleges szándék terhelte.

Ezért a vádlott a Btk. 160.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettéért felel.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében irányadó tényezőket alapvetően helyesen tárta fel, a másodfokú bíróság minősítés-módosítása miatt azonban további enyhítő körülmény az eshetőleges szándékkal elkövetés.

A súlyosabb büntetési tétellel - 5 évtől 15 évig tartó szabadságvesztéssel - fenyegetett emberölés büntette az enyhítő körülmények bővülése ellenére az elsőfokú bíróság által kiszabott (megjegyzendő: a halált okozó testi sértés esetén kissé eltúlzott) szabadságvesztés tartamának felemelését tette indokolttá.

Ekként a másodfokú bíróság a vádlott főbüntetését, és ahhoz igazodóan közügyektől eltiltását is 6-6 évre súlyosította.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása, és az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó elsőbírói rendelkezések törvényesek.

Hasonlóképpen helyes volt a bűnfelelősségi jogi sorsát rendező törvényszéki döntés is. Ugyanakkor a bűnügyi költség tekintetében a másodfokú bíróság részben osztotta a védő okfejtését. Az ügyben kitűzött azon tárgyaláson felmerült bűnügyi költség, amelyet a bíróság a felterjesztett iratok hiányában érdemben megtartani nem tudott, a bíróság működése körében felmerülő halasztási ok miatt a vádlottat nem terhelheti.

Az ügyben a nyomozás során kirendelésre került genetikus szakértői véleménye pedig a bizonyítást semmilyen módon nem vitte előrebb, az az ügyben bizonyítékként sem került felhasználásra, ezért a szakvélemény előterjesztésével szükségtelenül felmerült költség szintén nem eshet a vádlott terhére. E bűnügyi költséget ezért a Be. 338.§ (2) bekezdése és a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján az állam viseli.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék 10.B.283/2014/37. számú ítéletét a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése értelmében rendelte beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget - miután a védelmi perorvoslat eredményre nem vezetett - a Be. 381.§ (1) bekezdése és a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a vádlott viseli.

Budapest, 2016. év március hó 30. napján

dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

dr. Borbás Virág Bernadett sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 10.B.283/2014/37. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.255/2015/23. számú ítéletében írt változtatásokkal 2016. március 30. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

. Magócsi István s.k.,
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő